

प्रयोज

प्रयुद्धार्थः, पुं, (प्रयुद्धः अर्थो यस्य सः।) प्रत्युत्-
कमः। इति प्रयोगार्थशब्दटीकायां रमा-
नाथः। ३।२।२६।

प्रयोक्ता, [ऋ] पुं, (प्रयुनक्तीति। प्र + युज् +
ट्च्।) उत्तमर्णः। यथा,—

‘उत्तमर्णाधमर्णो द्वौ प्रयोक्तृपादकौ क्रमात् ॥’
इत्यमरः। २।१८।५॥

त्रि, प्रयोगकर्ता। (यथा रघुः। ५।५७।

“संमोहनं नाम सखे। ममास्त्रं
प्रयोगसंहारविभक्तमन्त्रम्।

गान्धर्वमादत्स्व यतः प्रयोक्तु-
र्नचारिहिंसा विजयश्च इक्षे ॥”

अनुष्टाता। यथा, रघुः। ६।७६।

“पुत्रो रघुस्तस्य पदं प्रशास्ति
महाक्रतोर्विश्वजितः प्रयोक्ता ॥”

नियोगकर्ता। यथा, महाभारते। १३।
२३।६२।

“परदारामिहर्तारः परदारामिहर्षिणः।
परदारप्रयोक्तारस्ते वै निरयगामिनः ॥”

नाट्याचार्यः। यथा, रघुः। १८।३६।

“स प्रयोगनिपुणः प्रयोक्तृभिः
सञ्चघर्षं सह मित्रसन्निधौ ॥”

प्रयोगः, पुं, (प्र + युज् + भावकर्मिणादी यथा-
यथं घञ्।) कार्मणम्। वशीकरणम्।

प्रयुक्तिः। (यथा, रघुः। २।४२।

“प्रत्यत्रवोच्चैनमिषुप्रयोगे-

तत्पूर्वमङ्गं वितथप्रयत्नः ॥”

निदर्शनम्। इति मेदिनी। मे, ४४ ॥ (यथा,
पञ्चदश्याम्। ६।४३।

“स्वयमात्मेति पर्यायस्तेन लोके तयोः सह।
प्रयोगो नास्वतः स्वत्वमात्मत्वज्ञान्यवारकम् ॥”

घोटकः। इति शब्दमाला ॥ (सामायुपा-
यानुष्ठानम्। यथा, माघे। ११।६।

“क्षणश्रितविवृद्धाः कल्पयन्तः प्रयोगा-
नुदधिमहति राज्ञे काव्यवददुर्विगाहे ॥”

अभिनयः। यथा, रघुः। १८।३६।

“स प्रयोगनिपुणः प्रयोक्तृभिः

सञ्चघर्षं सह मित्रसन्निधौ ॥”

हृद्देशे ऋणदानम्। स तु धनप्राप्तपापेषु अन्य-
तमः। यथा, मनुः। १०।११५।

“सप्त वित्तागसा धर्म्या दायो लाभः क्रयो जयः
प्रयोगः कर्मयोगश्च सत्प्रतिग्रह एव च ॥”

प्रयोगार्थः, पुं, (प्रयोगः अर्थः प्रयोजनं यस्य।)
प्रधानप्रयोगानुकूलं प्रयोजनानुष्ठानम्। तत्-
पर्यायः। प्रत्युत्कमः २। इत्यमरः। ३।२।२६॥

प्रयोगी, [न्] त्रि, (प्रयोगोऽस्यस्येति। प्रयोग +
“अत इनिठनी।” ५।२।१५। इति इनिः।)

प्रयोगयुक्तः। (यथा, अमरे। २।७।२०।

“समूहः परिचायोपचायावग्नौ प्रयोगिणः ॥”

प्रयोजकः, त्रि, (प्रयुनक्ति प्रेरयति कार्यादौ
भृत्यादौनिति। प्र + युज् + खुल्।) प्रयोग-
कर्ता। नियोगकर्ता। स्वतन्त्रतत्प्रयोजकौ कर्ता।

इति उपपन्नव्याकरणम् ॥ (यथा, राजतरङ्गि-
ण्याम्। ६।११८।

“यान् द्रोहभीरुन् सभास्य संविभजे यशस्करः
तस्य तत्तनयोच्छेदे त एवासन् प्रयोजकाः ॥”

नियन्ता। यथा, याज्ञवल्क्ये। १।५।

“शातातपो वशिष्ठश्च धर्मशास्त्रप्रयोजकाः ॥”

प्रयोजनं, क्तौ, (प्रयुज्यते इति। प्र + युज् + लुट्)
कार्यम्। (प्रयुज्यतेऽनेनेति। प्र + युज् + करणे

ल्युट्।) हेतुः। इति मेदिनी। ने, १८३॥ यथा,
“सर्वस्यैव हि शास्त्रस्य कर्मणो वापि कस्यचित्

यावत् प्रयोजनं नीत्तं तावत् केन प्रयुज्यते ॥
सिद्धार्यं सिद्धसम्बन्धं श्रोतुं श्रोता प्रवर्तते।
यस्यादौ तेन वक्तव्यः सम्बन्धः सप्रयोजनः ॥”

इति प्राञ्चः ॥
(‘प्रयोजनञ्च द्विविधं मुख्यं गौणञ्च। तत्र

अन्येच्छानधीनेच्छाविषयत्वं मुख्यप्रयोजनत्वम्।
अन्येच्छाधीनेच्छाविषयत्वं गौणप्रयोजनत्वम्।

तत्राद्यं सुखं तद्गो दुःखाभावश्च। द्वितीयं
तदुपकारि शयनभोजनादि। तस्य मुख्यप्रयो-

जनेच्छयैव जन्याया इच्छाया विषयत्वात्तथा-
त्वम् ॥” इति मुक्तिवादे गदाधरः ॥ उद्देशः। यथा

“अथ प्रयोजनम्। प्रयोजनं नाम यदर्थमारभ्यन्त
आरम्भाः। यथा यद्यकालमृत्युरस्ति ततोऽह-

मात्मानमायुष्यैरुपचरिष्याम्यनायुष्यैः परिहरि-
ष्यामि कथं न मामकालमृत्युः प्रसहेतेति ॥”

इति चरके विमानस्थानेऽष्टमोऽध्याये ॥
प्रयोज्यः, त्रि, (प्र + युज् + ख्यत्। ‘प्रयोज्य-
नियोज्यौ शक्यार्थे ॥’ ७।३।६८। इति निपा-

तनात् साधुः। प्रयोक्तुं शक्यः। इति मुग्ध-
बोधव्याकरणम् ॥ (यथा, मनुः। ३।१५८।

“वाक् चैव मधुरा श्रुत्वा प्रयोज्या धर्म-
मिच्छता ॥”

मूलधने, क्तौ ॥
प्ररूढः, पुं, (प्ररोहत्वमेति। प्र + रुह् + क्तः।)
जठरम्। इति मेदिनी। टे, ८॥ (कचित् जर-

ठोऽपि पाठः ॥)
प्ररूढः, त्रि, (प्र + रुह् + क्तः।) बहमूलः।
इति मेदिनी। टे, ८॥ (यथा भागवते। ४।

१३।१।
“प्ररूढभावा भगवत्यधीक्षजे
प्रष्टुं पुनस्तं विदुरः प्रचक्रमे ॥”

जातः। (यथा, रघुः। १३।६।

“नाभिप्ररूढांश्चरुहासनेन
संस्तुयमानः प्रथमेन धात्रा ॥”

प्रहृष्टः। इति शब्दरत्नावली ॥
प्ररोहः, पुं, (प्ररोहतीति। प्र + रुह् + अच्।)
अङ्कुरः। इति हेमचन्द्रः। ४।१८५॥ (यथा,

कुसारे। ५।६०।
“दृग्नेषु सख्या कृतजन्मसु स्वयं
फल तपःसाक्षिषु दृष्टमेष्वपि।

न च प्ररोहाभिसुखोऽपि दृश्यते
मनोरथोऽस्याः शशिमौलिसंश्रयः ॥”

नन्दीहृत्तः। तत्पर्यायो यथा,—
“नन्दीहृत्तौऽख्यभेदः प्ररोहो गजपादपः।
खालीहृत्तः क्षयतरुः क्षीरो च खान्नस्यतिः ॥”

इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे।)
प्रलपितः, त्रि, प्रपूर्वल्पधातोः कर्मणि क्तः।
कथितः। यथा, काव्यप्रकाशे।
“जनस्थाने भ्रान्तं जनकस्य गृहणात्प्रलपितधिया
वचो वैदेहीति प्रतिपदमुदशु प्रलपितम् ॥”

प्रलम्बः, पुं, (प्रलम्बते इति। प्र + लम्ब् + अच्।
अतिदीर्घत्वादेव तथात्वम्।) दैत्यभेदः। स च
दनुपुत्रः मनुष्यवध्वः। यथा,—
“एकाच्च ऋषभोऽरिष्टः प्रलम्बनरकौ तथा।
इन्द्रवाधनकेशो च पुरः शङ्कोऽथ धेनुकः ॥
गवेष्टिको गवाक्षश्च तालकेतुश्च वीर्यवान्।
एते मनुष्यवध्यास्तु दनोः पुत्रान्वयाः स्मृताः ॥”
इत्यग्निपुराणम् ॥
(अयं हि बलदेवेन निहतः। यथा, भागवते
१० स्कन्धे १८। अध्याये।
“तत्रोपाह्वय गोपालान् कृष्णः प्राह विहार-
वित्।
हे गोपा विहरिष्यामो इन्दीभूय यथायथम् ॥
तत्र चक्रुः परिहृदौ गोपा रामजनाह्नौ।
कृष्णसङ्घट्टिनः केचिदासन् रामस्य चापरे ॥
आचेरुर्विधाः क्रीडा वाह्यवाहकलक्षणाः।
यवारोहन्ति जेतारो वहन्ति च पराजिताः ॥”
“उवाह कृष्णो भगवान् श्रोतामानं पराजितः।
हृषभं भद्रसेनस्तु प्रलम्बो रोहिष्णीसुतम् ॥
अविषह्यं मन्वमानः कृष्णं दानवपुङ्गवः।
वहन् द्रुततरं प्रागादवरोहणतः परम् ॥
“अथागतस्मृतिरभयो रिपुं बलो
विहाय सार्धमिव हरन्तमात्मनः।
रुपाहनाच्छरसि दृष्टे न मुष्टिना
सुराधिपो गिरिमिव वज्रं हसा ॥
स आहतः सपदि विशोषं मस्तको
मुखादभमन् रुधिरमपसृत्तोऽसुरः।
महारवं व्यसुरपतत् समीरयन्
गिरियथा मघवत आयुधाहतः ॥”
त्रपुषः। पयोधरः। लताङ्कुरः। शाखा। हार-
भेदः। (भावे घञ्) प्रलम्बनम्। इति मेदिनी।
वे १३॥ (देशविशेषः। यथा, रामायणे २।६८। १२।
“न्यन्तेनापरतालस्य प्रलम्बस्योत्तरं प्रति।
निषेवमाणास्ते जग्मुर्नदीं मध्येन मालिनीम् ॥”
लम्बमाने, त्रि। यथा, महाभारते १।१८५। १०।
“गूढोत्तरांसान् भुजगेन्द्रभोग-
प्रलम्बवाहान् पुरुषप्रवीरान् ॥”
प्रलम्बघ्नः, पुं, (प्रलम्बं हन्तीति। हन् + क्तः।
बलरामः इत्यमरः। १।१।२४॥
प्रलम्बाभित्, पुं, (प्रलम्बं भिनत्तीति। भिद् + क्तिप्
बलरामः। इति हेमचन्द्रः। २।१३८॥
प्रलम्बाण्डः, पुं, (प्रलम्बो लम्बमानः अण्डो यस्य।)
दीर्घाण्डकोषविशिष्टः। तत्पर्यायः। पुष्करः २
इति हेमचन्द्रः। ३।१२१॥